

Dr. GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU, üç çocuklu bir memur ailesinin ilk çocuğu olarak Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi'nde on yıl öğretim görevlisi olarak hizmet verdi. Yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005 yılında Türkiye'nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul'da hizmet veren Madalyon Klinik'i (Madalyon Psikiyatri Merkezi) kurdu.

Bu arada *Madalyonun İçi*, *Günahın Üç Rengi*, *Hayata Dön* ve *Kral Kaybederse* adlı kitapları yayınlandı.

İki çocuk annesi olan Budayıcıoğlu, halen Madalyon Klinik'in başkanı olup bir yandan da psikiyatri bilimini hikâye ve romanlarla insanlara ulaştırmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu
www.twitter.com/drgbudayicioglu
drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

Psikiyatır Dr.
Gülseren Budayıcıoğlu

Madalyonun İçi

Bir Psikiyatırın Not Defterinden

Remzi Kitabevi

MADALYONUN İÇİ / Gülseren Budayıcıoğlu

© Remzi Kitabevi, 2003

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Yasemin Aktaş

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-0993-5

BİRİNCİ BASIM: Ağustos 2004

ON SEKİZİNCİ BASIM: Ocak 2019

Kitabın bu basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

*Bu kitabı, sevgili annem
Nezahat KAVAS'a
armağan ediyorum.*

İçindekiler

Bu Kitabı Neden Yazdım?	9
Cinini Çıkardım –1.....	15
İnternette Aşk Başkadır	25
Çöp Apartman –1.....	40
Cinini Çıkardım –2.....	44
Çöp Apartman –2.....	51
Çanlar Kimin İçin Çalıyor?	56
Cinini Çıkardım –3.....	73
Kelebeğin Ömrü.....	80
Tanrım ve Ben	94
Çöp Apartman –3.....	98
Cinini Çıkardım –4.....	108
Estağfurullah.....	117
Çöp Apartman –4.....	126
Suç ve Ceza.....	135
Cinini Çıkardım –5.....	152
Ölümlle Dans.....	159
Çöp Apartman –5.....	171
Cinini Çıkardım –6.....	184
Aç Milyarder	191
Panik –1	196
Çöp Apartman –6.....	206
Tahtını Çaldıran Adam.....	209
Panik –2	222
Çöp Apartman –7.....	232
Binbir Gece Masalı –1	245

“Sapık mıyım Ben?”	265
Binbir Gece Masalı –2	276
Panik –3	280
Çöp Apartman –8.....	286
Cinini Çıkardım –7.....	290
Binbir Gece Masalı –3	296
Çöp Apartman –9.....	307
Kırık Hayatlar	313
Çöp Apartman –10.....	326
Binbir Gece Masalı –4	330
Çöp Apartman –11.....	338
Kader Kurbanları.....	344
Çöp Apartman –12.....	352
Biraz da Beni Tanımak İster misiniz?	355
Okur Mektupları.....	369

Bu Kitabı Neden Yazdım?

Yıllardır Ankara'da ruh doktoru olarak çalışıyor ve her gün yeni insanlar tanıyor, farklı sorunlar dinliyorum... Psikiyatri bilimi, kendini tüm dünyada insanlara kabul ettirebilme mücadelesini sonunda kazandı. Gelişmiş ülkelerde artık herkesin bir avukatı ve bir de ruh doktoru yani psikiyatru var. Türkiye, her konuda olduğu gibi bu alanda da son yıllarda büyük aşama kaydetti. Eskiden sadece çok ağır ruh hastaları doktora getirilirken, şimdi artık günlük yaşamda zorlanan birçok insan psikiyatlara koşuyor. Ruh doktorları hastalarına randevu vermekte zorlanır oldu. Özellikle gençler bu konuya büyük bir ilgi gösteriyor. İnsanlar hem kendilerini tanımak, sorunlarını bir uzmanla paylaşmak hem de insan psikolojisiyle ilgili pek çok şeyi merak edip öğrenmek istiyor.

Ülkemizde maalesef henüz insanlarımızın sağlık sigortası yok. Yani parası olmayan, istediği doktora gidemiyor. Üniversite hastaneleri ve devlet hastaneleri bu konuda ellerinden geldiğince insanlara yardım etmeye çalışsa da, psikiyatri hassas bir alan. Dışarıda onlarca kişi beklerken, doktorlar hastalarına beklenen ilgi ve şefkati göstermiyor. Dolayısıyla hastalar daha çok özel doktorları tercih ediyor. Zaten psikiyatrlar tüm dünyada hastanelerden çok, özel muayenehanelerde hasta kabul ederler. Hal böyle olunca, psikiyatru gitmek isteyen, bu konuda yardıma muhtaç pek çok insan ya bütçesini çok zorlayarak özel doktorlara gidiyor ya da sorunlarıyla baş başa kalıyor. Üstelik ruh doktoruna bir kere giderek sorun hallolmuyor. İncancım o ki; insanlarımızın sağlık sigortası olsa, biz psikiyatlara yetişemeyeceğimiz kadar hasta gelecek ve insanlarımız çok daha sağlıklı, verimli, başarılı ve mutlu olacak.

Ancak günümüz koşulları içinde özellikle gençler kendilerine yeni çıkış yolları arıyorlar. Bu konuyu merak ediyor, araştırıyorlar, okumak ve öğrenmek istiyorlar. Bana değişik nedenlerle başvuran pek çok insan bu konuda onlara kitap önermemi istiyor. Tüm dünyada in-

san psikolojisiyle ilgili birçok kitap yazılıyor ve bunlar büyük okuyucu kitleleri tarafından merakla ve zevkle okunuyor. Ülkemizde de son yıllarda bu alanda pek çok kitap yazıldı.

Ancak bu kitapların hemen hepsi insanlara psikiyatriyle ilgili teorik bilgiler veriyor. Psikiyatri zaten oldukça soyut ve anlaşılması zor bir bilim dalı. Toplumun her kesiminin ilgisini çeken bu konuda, okuyan herkesin kolayca anlayabileceği, aradığını bulabileceği, bir solukta bitirmek isteyeceği bir kitap yazmak istedim, çünkü insanımız bu kitaplarda kendini arıyor.

Bugüne kadar binlerce hastam oldu. Masamın yanı başındaki klasör dolabında binlerce hayat hikâyesi var. Bazen hastalarımın gözleri o dolaba takılır ve her biri orada yazılanları çok merak eder. En çok da kendileriyle ilgili olarak yazılanları okumak isterler. Teorik olarak hastalık tanımlarını değil, bizzat yaşananları ve insanların bu durumlar karşısında ne yaptığını, ne hissettiğini, sonra ne olduğunu bilmek, duymak isterler. Görünmez adam olup doktorla hastasının konuştuklarına tanık olmak hemen hepsinin en büyük merakıdır.

Bir ruh doktorunun hem kendisini hem hastalarını hem de onlara nasıl yaklaştığını teşhir etmesi, binlerce kişinin gözleri önüne sermesi o kadar kolay bir iş değil. Kitap okunurken daha iyi anlaşılacağı gibi, bizim işimiz, enfeksiyonu olan bir hastaya antibiyotik vermeye benzemiyor. Çok daha soyut bir iş yapıyoruz. Psikoterapi iki insan arasında kurulan sıcak ve yakın bir ilişki biçimidir. Terapist bir yandan hastasını ve onun sorunlarını tanımaya ve anlamaya çalışırken, bir yandan da onun yaşamına girmek, etkilemek ve etkilenmek durumundadır. Yani bu ikili bir süreçtir ve terapisti de en az hastası kadar etkiler ve zorlar. Terapistlerin, hastalarını önceden bilinen, sistematik, kesin hatları ve kuralları olan evrelerden geçirip baştan beri bilinen bir hedefe doğru yönlendirdikleri sanılabilir. Ancak bu sık görülen bir durum değildir. Aksine terapistler de sık sık yalpalar ve el yordamıyla, göz kararıyla, kendi bilgi ve deneyimlerine dayanarak bir yön ve çıkış bulmaya çalışırlar.

Görüldüğü gibi psikoterapi kesin hatları olmayan, içten, doğal, doğruları oldukça belirsiz, ancak yanlışları buna göre daha belirli ve objektif bir ilişki biçimidir... Bazen doktorun küçücük bir mimiği bile karşısındaki hastayı olumsuz etkileyebilir ya da o anki ruh hali hastayla ilişkisini bozabilir. Bu konuda her ruh doktorunun kendine has

bir yöntemi, bir tarzı vardır. Yani psikiyatri bilimi, uygulamada bir çeşit sanattır.

Türkiye’de ruh hekimliği yapmanın, zengin Batılı ülkelere göre oldukça büyük farkları ve zorlukları var. Hekimliğin diğer dalları gibi, ruh doktorları da birçok imkânsızlıklar içinde çalışmak ve bir şeyler yapmak zorundalar. Özel çalışan bir ruh doktoru olarak, size başvuran hastaları bir an önce tanımak, teşhis koymak ve ne yapacağınızı bir an önce karar vermek zorundasınız. Her hastayı tekrar tekrar muayenehanenize çağıramazsınız. Dolayısıyla hastaları istediğiniz gibi araştıramaz, aklınıza gelen her tetkiki hastadan isteyemezsiniz. İlaç yazarken bile hastanın bunu alıp alamayacağını düşünmek zorundasınız. Çoğu zaman bir-iki görüşmede sorunu çözmek ve hastayı rahatlatmak gibi bir sorumlulukla karşı karşıya kalırsınız. Hacettepe Üniversitesi’nden ayrılıp özel çalışmaya başladığım ilk yıllar bunun sancısını çok çektim. Bir büyük kurumun bünyesi içinde doktorluk yapmakla tek başına, hastanın bütün sorumluluğunu alarak doktorluk yapmak arasında çok büyük farklar olduğunu yaşayarak öğrendim.

İlk günler keyfim kaçtı, moralim bozuldu. Meğer bir üniversite hastanesinde çalışmak ne kadar kolaymış. “Haftaya yine gel, şu testleri yaptıralım, ayrıca şu şu tetkikleri de yapalım, hatta bu konuyu hocalarımla tartışalım ya da daha olmazsa sizi hastaneye yatırıp inceleyelim,” gibi lükslerin bir anda bitiverdiğini gördüm. Bütün bunların altından kalkmak ve Türkiye şartlarında ne gerekiyorsa onu yapmak ilk günler o kadar kolay olmadı. Ancak ülkemizde bunu yapan pek çok doktor gibi ben de zamanla kendimi daha çok zorlayarak daha pratik olmayı öğrendim.

Bu konuya ilişkin oldukça çarpıcı bir anım var. Bir süre önce Almanya’da yaşayan genç bir Türk kadını bana annesini getirdi. İlk seansa onları her zaman olduğu gibi dikkatle dinledim, sorular sordum, muayene ettim ve ikinci seansın sonunda bunun muhtemelen beyinde yavaş yavaş gelişen bir hastalık olduğunu, daha önceden çekilmiş olan beyin filmlerinde ve tomografilerde görülmeceğini, kesin teşhis için çok uzun ve maliyeti çok yüksek tetkikler gerektiğini, tam teşhis konsa bile bu hastalığın kesin tedavisinin henüz bulunmadığını ancak bazı ilaçların, bu hastalığın ilerlemesini yavaşlatabildiğini söyleyerek ellerine muhtemel tanıyı, ilacı ve kullanma şeklini yazarak gönderdim.

Bir zaman sonra bana Almanya'da büyük bir beyin hastalıkları merkezinden bir mektup geldi. Mektupta özetle şunlar yazılıydı: "Şu tarihte, daha önce sizin tarafınızdan iki kez görülen bir hasta merkezimize başvurdu, haftalarca aşağıda yazılı tetkikler yapıldı ve sonunda şu teşhisle kendisine şu ilacı tavsiye ettik. Ancak hastaya daha önce sizin tarafınızdan aynı teşhisin konduğunu ve aynı ilacın önerildiğini hasta sahibinden öğrendik. Bu konudaki yönteminizi merak ettik. Bizimle bir süre çalışmak üzere sizi merkezimize davet ediyoruz."

Mektubu okuyunca güldüm. Ülkemizde sadece ben değil, bütün meslektaşlarım bu koşullarda çalışıyor. Pek çok hastada çok ayrıntılı, maliyeti çok yüksek bu tetkikleri istemek ve sonuçlara bakarak kolayca teşhis koyuvermek gibi bir lüksümüz yok. Cevap olarak buna benzer şeyler yazdım onlara. Psikoterapide de hastalarımızı aylarca haftada iki-üç seans çağırmadığımızdan sorun ne olursa olsun, bunu bir an önce anlamak ve bir şeyler yapmak zorunda olduğumuzu da...

Terapide öncelikle hastanın kendisiyle ilgili sorunlar ve yaşadığı olumsuzluklar karşısında kendi sorumluluğunu görmesi sağlanmalıdır. İnsan sorunlarının sebebini tamamen dışarıda arar ve bu konuda sorumluluk almak istemezse, terapinin bir yararı olmaz. İnsanların çoğu, sorunlarının sebeplerini çevrede, yani yakın ilişki içinde oldukları insanlarda, aile ve iş çevrelerinde arar. Bu nedenle terapide doktoru en çok zorlayan konuların başında bu gelir. Her birimiz kendi yaşam biçimimizin sorumlusu ve yaratıcısı olmak zorundayız. Sonuç olarak terapi süreci, iç çatışmalara rehberlik edecek olan sorgulayıcı bir benlik bilincinin ve kaygının oluşturmasını sağlamaya çalışır. Bir gün ölüp gideceğini ve her şeyin geçici olduğunu bilerek yaşayan ve hayatında sürekli bir anlam arayan biz insanlar bu anlamı, anlamlı şeyler yaparak bulabiliriz.

Her ne kadar psikiyatri bilimi de artık müspet ilimler grubuna dahil olmuş ve ruhsal hastalıkların pek çoğu ilaçlarla tedavi edilir hale gelmişse de, hasta-hekim ilişkisi ve psikoterapiler hâlâ önemini korumaktadır. İşte psikiyatride sanat burada başlar ve bu sanat doktordan doktora çok farklılıklar gösterir. Ayrıca bunun doğrusu ya da yanlışı halen bilimsel toplantılarda tartışılmakta ve Freud'dan başlayarak günümüze kadar geniş bir yelpaze içinde gelişmeye devam etmektedir.

Dr. Irvin Yalom bütün içtenliği ve samimiyetiyle hastalarıyla yaptığı psikoterapi seanslarını en ince detaylarıyla yazdı.^(*) Onu çok eleştirenler ya da benim gibi alkışlayanlar oldu ama en önemlisi büyük bir okuyucu kitlesi Yalom'u okudu ve ondan çok şey öğrendi. Ancak o kitaplarda biz yokuz. Irvin Yalom doğal olarak kitaplarında kendi insanını yazmış. Bizler 600 yıl dünyaya hükmetmiş bir imparatorluğun çocuklarıyız. Her ne kadar Türkiye Cumhuriyeti genç bir devletse de bizim köklerimiz çok eskilere dayanıyor.

Köklü milletlerin, yine köklü alışkanlıkları; örfleri, âdetleri, töreleri olur. Bizden olmayan birinin bizi anlamasını ve anlatmasını bekleyemeyiz. Bizler aile bağları güçlü, birbirlerine bağımlılık derecesinde düşkün, büyüklerine saygılı, küçüklerine sevgili bir milletiz. Biz çocuklarımızı 18 yaşına geldiğinde sokağa bırakamayız. Yaşlılarımıza evin başköşesinde yer verir ve onlara kendimiz bakarız. Özgürlük anlayışımız bile onlardan çok farklıdır. Birbirimizi hem çok sever, hem çok müdahale ederiz. Namus için cinayetler işleriz. Kol kırılır yen içinde kalır, kan tükürür, kızılılık serbeti içtik deriz. Çabuk kızar, çabuk unuttur, çabuk seviniriz. Onlar bizi anlamaz, anlayamazlar, onun içindir ki yurtdışında yaşayan Türkler, her tür bedensel sorunlarına oralarda çare bulurken, ruhsal sorunları için memleketeye koşarlar.

Avrupa Birliği'ne girmeye hazırlandığımız şu günlerde itiraf etmeli veya gururla söylemeliyiz ki, ne bugün ne de yarın bu farklılıklar ortadan kalkacak. Geçmişte biz onları nasıl oldukları gibi kabul ettiysek, bugün de onlar bizi olduğumuz gibi kabul edecektir. İşte bütün bu nedenlerle ben de, 30 yıllık birikimimi sizlerle paylaşmayı biraz da görev gibi kabul ediyorum. Madem bu işi yaparken hem insanlara bir şeyler vermeye çalışıp hem de onlardan çok şey öğrendim, öyleyse bunu, merak eden ve bu konuya ilgi duyan herkesle paylaşmalıyım. Hele Türkiye gibi bu konuya aç, duyguları çok güçlü, ateş gibi insanların yaşadığı bir ülkede, birinin bunu yapması, kendi insanından bazı kesitleri onlara tanıtmaları gerekiyor. Bu kadar büyük ve uzun süren bir ekonomik krize rağmen, insanlar yaşamak için gerekli ihtiyaçlarından vazgeçip psikiyatlara koşuyorsa ülkemizde böyle bir kataba olan ihtiyacın su götürmez bir gerçek olduğu ortadadır.

Beni yazmaya en çok teşvik eden sevgili hastalarım oldu. Bana âdeta yazmamı istedikleri kitabın tanımını yaptılar. "Bilimsel dil iste-

(*) Irvin Yalom, *Aşkın Celladı*, Remzi Kitabevi.

miyoruz, roman gibi, hikâye gibi, burada anlatılanları, konuşulanları, hissedilenleri ve sonrasını yazın,” dediler hepsi. Üniversite mezunu, meslek sahibi, eğitilmiş, kültürlü kesim kadar, belki ilkokula bile gide-memiş ama bu konuyu merak eden, kendini ve sorunlarını bu kitap-larda arayan hastalarım istiyordu bunu benden.

Yazmaya karar vermek benim için o kadar kolay olmadı, çünkü psi-kiyatri uçsuz bucaksız, derya gibi bir bilim. Bir şeyler karalayabilmek için bile önce doymak, sonra da bunları hazmetmek gerekiyor. Galiba otuz yıl sonra artık doydum ve yavaş yavaş bazı şeyleri hazmetmeye başladım. Yani eğer yazacaksam artık vakit geldi diye düşündüm.

Bu kitapta ülkemiz koşullarında psikiyatri uygulamalarının ör-neklerini sunmaya çalıştım. Bunlar klasik bir psikoterapi örnekleri ol-mayabilir. Ancak yazdıklarımın hepsi gerçek, yaşanmış ve benim bel-leğimde yer etmiş vakalardır. Ülkemizde yaşayan her kesimden insa-nın ve onların sorunlarının hikâyesidir. Psikiyatride en sık rastlanan hastalıkların ve sorunların, gerçek yaşamdan alınmış haliyle ve aynen yaşandığı ve hissedildiği gibi, direkt aktarımıdır. Depresyonlar, fobi-ler, panik ataklar, şizofreniler, histeriler ve daha pek çok hastalığın bi-limsel tanımı değil bunların nasıl yaşandığıdır. Ve bütün bu sorunlar, hastalar ve hastalıklar karşısında Türkiye şartlarında bir ruh doktoru-nun duyguları, düşünceleri, yapabildikleridir.

Bu öyküler tamamen gerçek öykülerdir, ancak hastaların gerçek kimliklerini kullanmamak için bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldım. Farklı isimler, yerler ve meslekler kullandım ve karakteristik özelliklere yer vermedim. Öykünün özüne sadık kalmak kaydıyla on-ların olabildiğince tanınmalarına engel olmaya çalıştım. Zaten ama-cım asla onları teşhir etmek olamazdı. Hikâyeler, hasta ile doktor ara-sında aynen yaşandığı gibi aktarıldı. Bilimsel dile yer verilmedi ve so-nunda yorum çoğu kez okuyanlara bırakıldı. Amacım, psikiyatlara gelemeyen, ülkemizin şartları nedeniyle bu imkânlarla sahip olama-yan ancak bu konuya ilgi duyan her kesimden insana biraz olsun ışık tutabilmek. İnanıyorum ki her birimiz bu öykülerde kendimizden bir şeyler bulabileceğiz...

Saygılarımla
Psikiyatr Dr. Gülseren Budayıcıoğlu

Cinini Çıkardım –1

Ankara'ya yağmur yağıyor. Bütün şehir sanki gri ve kirli bir tülle örtülmüştü. Meşrutiyet Caddesi'ndeki muayenehanemde, yedi kat yüksekten şehre bakıyorum. Her taraf nasıl da kalabalık. Koca koca otobüsler, arabalar ve insanlar. Herkesin acelesi var. Oradan oraya koşturan bu insanlar nefes aldıklarının, yaşadıklarının, var olduklarının farkındalar mı acaba? Buradan bakarken bazen aşağıdaki insanlara imrendiğim de oluyor. Onlar şimdi, fark etmeseler bile hayatın tam ortasındalar, yaşıyorlar. Ya ben? Ben odamdaki masamda otururken biraz hayatın dışındayım sanki. Kendimi değil, başkalarının hayatını yaşıyorum. Çok severek, büyük bir heyecanla seyredilen bir film gibi. İşte yine gong çaldı, bakalım bugün neler görecektik, neler duyacağız ve neleri paylaşacağız? Şimdi artık kendi hayatım ve sorunlarımdan yavaş yavaş uzaklaşıyorum. Başka dünyalara yelken açmaya hazırım artık. Masama doğru geçerken sevgili sekreterim Tuna giriyor içeri:

— Yeni bir hasta bekliyor, oldukça sıkıntılı bir genç hanım. Yanında babası var. Zor zapt ediyor kızı. Adı Rezzan. Bir an önce içeri alalım yoksa tutamayacağız... Eyvah, yine ortalık karıştı galiba, isterseniz siz bir bakın...

— Tamam Tuna, geliyorum.

Tuna'yla salona doğru yöneliyoruz. Şu anda içeride başka hasta yok. Sarışın, soluk yüzlü, ince, zarif bir kız salonun tam ortasında ellerini kollarını sallayarak bağıırıp duruyor. O kadar hızlı konuşuyor ki, söyledikleri kolay anlaşılıyor ama çok öfkeli olduğu belli. Babası kızını susturmaya çalışıyor, ancak ona her dokunduğunda kızın öfkesi biraz daha artıyor. Sonra aniden çantasını babasına doğru savuruyor. Adam sendelerken Tuna çevik bir hareketle yakalıyor onu. Çantanın tokası yüzünü yırtmış, hafifçe kan sızıyor. Babası korku ve şaşkınlıkla bakıyor kıza. Orta yaşlı, kır saçlı, gri takım elbise giymiş, kibar görünümlü bir adam. Kız sanki birinden kaçıyor gibi sa-

londa koşturmaya başlıyor. Kızın uzun sarı saçları var. Günlerdir hiç taranmamış gibi yüzüne ve omuzlarına dökülmüş. Panik içinde. O sırada sehpanın üzerinde duran vazoyu kapıyor, tam babasına fırlatmak üzereyken beni görüyor. Göz göze geliyoruz. Şimdi sağ eliyle vazoyu havaya kaldırmış, bu sefer bana fırlatmaya hazırlanıyor. Şu anda hepimizi düşman gibi görüyor. Yapacağımız en küçük hata hepimize pahalıya mal olacak. Ben hemen kızın babasının durduğu tarafa yöneliyorum:

— Şimdi lütfen herkes otursun. Hepiniz sakin olun. Beyefendi, Tuna Hanım sizinle ilgilenecek.

Sonra kıza doğru dönüyorum;

— Merhaba, ben Doktor Gülseren.

Ona elimi uzatıyorum. Bir süre öylece bakıyor yüzüme, sonra yavaş yavaş elinde tuttuğu vazoyu aşağıya doğru indiriyor, nereye koyacağını bilemiyor, ona sehpayı işaret ediyorum. Vazoyu yerine koyunca elini uzatıp benim elimi sıkıyor.

— Sizi o mu gönderdi?

— Hayır, ama böyle ortalıkta konuşmamız doğru olmaz, gelin benim odamda konuşalım.

— Böyle ortalıkta olmaz, olmaz, olmaz. Her yerde gözü var onun. Yüzlerce gözü var. Cinini çıkardım, o zaman kızdı, çok kızdı. Asacaklar beni. Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yargılayacaklarmış. Bana dokunmayın, sakın dokunmayın, sonra size de kızar! Benim yüzümden babamı da asacaklar. Dokunma diyorum, anlamıyor. Geri zekâlı. Assınlar da gör!...

— Aslında babanızı korumaya çalışıyorsunuz galiba?

— Öf be çok şükür, biri beni anladı. Kaç gündür bunu ona anlatamıyorum. Türkçe konuşuyorum ben Türkçe! Başımız belada, ayılın artık, kış uykusuna mı yattınız? *Are you sleeping, are you sleeping, brother John.* Adam zıvanadan çıktı, gebertecek hepimizi! Evimizin içine kadar girdi, şimdi de gözetliyor bizi. Her şeyi duyuyor, dikkatli konuşun. Sonra demedi demeyin...

— Tamam, ama ben ne olduğunu tam anlayamadım. Çok karışık anlattınız. Gelin odamda konuşalım.

O kadar otoriter bir sesle konuşuyorum ki, beni takip ediyor, karşımdaki koltuğa oturup etrafı incelemeye başlıyor.

— Siz doktor musunuz?

— Evet.

- Ne doktorusunuz?
- Ruh doktoruyum.
- Yani ben deli miyim?

— Bilmem, ama biraz gergin ve sıkıntılı gördüm sizi. Üstelik anlattıklarınızdan hiçbir şey anlamadım. Neler oluyor Allah aşkına, şunu baştan anlatsanıza.

— Yapabileceğiniz bir şey yok, ben söyledim bunu onlara ama kimse beni anlamak istemiyor. Bizim şu ara çok ciddi sorunlarımız var. Benim sıkıntım da uykusuzluğum da bundan. Ama anlamak istemiyorlar beni.

- Ne gibi sorunlar?
- Sizin bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok.

— Belki de haklısınız ama anladığım kadarıyla ailenizle bu sorunları istediğiniz gibi konuşamıyor, paylaşamıyorsunuz. Belki bir şey yapamasam bile ben sizi dinleyebilirim.

- Her şey herkese anlatılmaz ki...

— Doğru, ama ben herkes değilim. İnsanlar en gizli sırlarını anlatmak için özel olarak gelirler ruh doktorlarına.

— Ama belki burayı da dinliyordur. Ya size anlattıklarımı da duyarsa...

Başını sağa sola çevirip gözleriyle odayı taramaya başlıyor.

- Kim duyarsa?

— Aman, boşverin. Cinini ortaya çıkardım adamın. Meğer cini varmış. Bir tek ben fark ettim bunu. Ama şimdi durum çok kötü. Benim başıma gelenleri bir bilseniz. Rezil etti beni herkese. Kimbilir daha neler yapacak. Sadece beni cezalandırsa buna da razıyım ama ailem de nasibini alacak bütün bunlardan. En çok da babam için üzülüyorum...

- Kim bu adam?

— Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz ki, her şeyi baştan anlatmam gerekecek.

- Tamam baştan başlayalım öyleyse.

— Ben iki yıldır bakanlıkta çalışıyorum. Orada çalışan aptal bir adam var, bana âşık oldu. Köylünün teki. Adam kafayı taktı bana. O da benim gibi mühendis ama dünyadan haberi yok. Benim hoşlandığım bir başkası vardı, meğer o beni aldatacakmış. Ben ne bileyim... O her şeyi biliyor. Mitçi midir nedir? Benim düşündüklerimi bile biliyor. Ben kafamdan geçiriyorum, o bana yüksek sesle cevap veriyor. Geçen gün

